

Вдивляючись у сніг.

автор Катерина Аксьонова

За вікном тихо падав сніг. Поволі він спускався на землю і залишався нерухомим поруч з іншими сніжинками.

Була зима, грудневі свята були попереду. За вікном темно. Оксана стояла і вдивлялась у вулицю. Бентежилась від кожних кроків, чи машини, що проїжджала. Відсувала фіранку і вдивлялась у темряву. Так робила щодня. Але нікого не чекала. Знала, що до неї ніхто не прийде.

Оксана так призвичаїлась до споглядання, що й забула, з чого це почалось.

В її однокімнатній кутовій квартирі завжди було зимно. Складала зарплатню вчительки, підробляла уроками для дітлахів - викладала французьку і німецьку. Наскладала на одне вікно, потім на друге. Батько одного з учнів поставив їй вікна, так заплатив за репетиторство.

Тепер Оксані було тепло. Як вертала до дому, не чекаючи темряви, закривала щільні фіранки. Перший поверх, фари машин, що розгортаються і стають на нічний спокій поближче до похлих володарів. Їх сині вогники не заважали. Тільки сигналізація вночі інколи не давала спати.

Оксані радили поставити ґрати на вікна, та не хотіла жити як у в'язниці. Натомість поставила вазони з квітами. Було приємно.

Приходила ввечері від учнів, вмикала телевізор. Не хотіла мучитись від тиші.

Як померла бабця, завжди була одна. Звичайно, батьки були, та вони по світах їздили. Шукали заробітку, збирали гроші на нове помешкання. Інколи залишала ввімкненим радіо на всю ніч, так страшилась тиші.

Одного вечора взимку пропало світло, темно і тихо стало навкруги. Сусіди подзвонили в аварійну службу, чекали майстрів вночі. Оксана теж пів-ночі простояла біля вікна. Саме тоді вона полюбила темряву. Кроки, фари, люди, які спішаються додому чи весело співаючи йдуть з гостини. Наступного вечора світло було, але Оксана все одно вимкнула лампу і споглядала життя на вулиці.

Життя вирувало щоночі. Закохані, посварені, кішка яка йшла на полювання. Хазяї собак, що мерзнучи чекали, коли їх улюбленець повернеться додому.

Вранці не встигала споглядати все це. Ще в темряві бігла на перший та нульовий урок. Директор вважала, що молода, прийде раніше. Сама ставала частиною цієї біганини в темряві.

Ввечорі мала час. Днями приїздили електрики, відремонтували ліхтар біля кута її будинку. Він би заважав спати, але мала фіранки, що не пропускали світла.

Оксану більше всього дивувала і захоплювала цілеспрямованість тих, хто йшли вночі. Вони не дивились на всі боки, вони знали свій шлях. Навіть таксі, блукаючи, зупинялись біля середнього під'їзду, ніколи не помічаючи жінку, що стоїть біля вікна. Нікого не цікавило, кого вона чекає. Але дуже би здивувались, якби дізнались, що споглядає за їх життям.

Цього вечора втомилась як ніколи. Готувала переклад для агенції перекладів. Дуже хотіла, щоб обрали її на постійну роботу. Любила дітей, школу. Але зарплатня в агенції була більша. Вже вимкнула світло і хотіла лягати спати. Та темрява з життям за вікном її захопила. Вдягнула халат, встала біля вікна.

Під світлом ліхтаря зупинився молодий чоловік. В нього зламалась запальничка. Він запахав її назад до кишені. Шукав по інших кишенях, знайшов сірники і з задоволенням запалив. Замість того, щоб піти далі, він зупинився і роздивлявся на боки.

- Невже заблукав? - Здивувалась Оксана. Всі проходили повз її вікна похапцем.

- Ні, не заблукав, - відповіла собі. - Просто задивився на сніг, що падає.

Дійсно було зимно і сніг чудово миготів під світлом від ліхтаря.

Чоловік повернув голову і подивився просто їй в очі. Хотіла відсахнутись. Але що з того? Вона в себе вдома, вона має право чекати біля вікна. Він палив, не відводячи від неї погляду. Оксана теж дивилась на нього. Стояв на вулиці, сніг танув в нього на обличчі. Не рухався. Допалив, кинув недопалок і пішов далі, відвівши погляд від неї і вже не обертаючись.

Оксана довго після цього погляду не могла заснути. Закривала очі і бачила його уважні очі.

Догралась, додивилась, її помітили. Що з того? Не робила нічого поганого. Просто щовечора намагалась забути про свою самотність.

Наступного дня теж стояла біля вікна. Тепер замість халата залишила на собі в'язану кофтинку. Чекала його до ночі. Було багато людей, та він не проходив повз вікна.

Лягла спати збентеженою. Чому серед усіх людей, що бачила вже тижнями, запам'ятала тільки його. Може тому, що серед усіх тих, хто пройшли, він один її теж помітив.

Декілька днів засинала в ліжку, дивлячись телевизор. В понеділок знов підійшла до вікна. Люди йшли похапцем, гаряче оповідаючи телефоном про події цього дня. Їй теж варто би розповісти про те, як весело Петрик співав сьогодні пісні французькою, як Надійка нарешті без сліз прийшла зі школи після німецької. Та не було кому слухати.

Їй здалося, чи вона побачила знов незнайомця. Так, не було сумніву, це був він. Зупинився біля ліхтаря. Рвучко поглянув на її вікна. Їй здалося, чи він посміхнувся? Не відводячи погляду витягнув запальничку та сигарети. Запалив, дивився на неї. Оксана теж

дивилась не відводячи погляду. Почувала себе спокійно. Коли пішов, не озираючись, рвучко побігла до іншого вікна. Не встигла побачити, куди повернув. Чекала, що поверне голову, подивиться на неї ще раз.

Ввімкнула світло і глянула на годинник. Було пів на дванадцятку. Пізно. Інколи лягала швидше. Та коли не могла заснути дивилась у вікно до другої ночі.

Наступного дня сиділа за новим підручником. Нові учні з батьками, які знайшли нові книги. Проглядала їх і не дивилась на годинник. Підняла голову, подивилась - була половина одинадцятої. Ще мала час. Поклала книжки і вимкнула світло.

Підійшла до вікна і перехопило подих. Побачила незнайомця, що йшов далі. Впізнала його спину. Здивувалась. Як змогла прогавити? Пішла пити воду на кухню, там на годиннику була дванадцята. Повернулась до кімнати, на тому годиннику була половина одинадцятої. Годинник зупинився. Охопив відчай.

З того вечора перевіряла усі годинники, чекала як побачення цього мовчання, спільного споглядання снігу чи дощу, що був за вікном.

Покращився настрій, це помітили і на роботі.

- Що, Оксана, є з ким провести новорічні канікули? - питали постійно.

Тільки посміхалась у відповідь. Як бачила його вночі, не могла потім цілий день не посміхатись.

Новий Рік зустрічала з подругою, на Майдані, в Києві. На Різдво не залишалась.

- Чекає тебе хто?

- Чекає? Хотілося б.

- Розповідай.

- Немає що.

- Добре, почекаю. Та на весілля не забудь запросити.

- Не будь дурною. - Сміялась Оксана.

Про що розповідати? Не знала його ім'я. Чи був одружений? Обручки не було, та який хлоп тепер її носить.

Приїхала швидким потягом. Декілька годин замість ночі і вже у Львові. Встигла на останню маршрутку.

Вийшла на дорожню до свого будинку і завмерла. Він стояв і дивився на її темні вікна. Хотілось кричати, але змовчала. Зітхнув з жалем і пішов не обертаючись.

Тільки відчувши, що змерзла, Оксана рушила з місця. Підійшла, де він стояв. Було гарно видно її вікна. Там було темно. Біля ліхтаря побачила п'ять недопалків. Довго чекав. Спинаючи себе від співу, прийшла додому. Він її чекав! Може і не перший день. Як добре зробила, що повернулась.

Перед Різдвом було багато колядників, ходили вночі і вдень. Не завжди встигала дивитись у вікно. Але приходив щодня.

Старий Новий рік проводила теж дома. Знайомі запрошували на вечорниці, ворожити. Відмовила. Мала інші плани. Як стемніло, тепло вдягнулась, відсунула фіранку на вікні і пішла на вулицю. Стала так, щоб ліхтар та її вікна було видно. Сама була в суцільному мороку. Поглядала на мобільник, вже був пізній час і змерзла.

Дочекалась, йшов він, став біля ліхтаря. Вдивлявся в вікна. Там було порожньо, запалив цигарку. Оксана не знала, що робити, чи чекатиме... Допалив, почекав трошки,

запалив другу сигарету, не відводячи погляд від вікон. Наважилась.

- Парубче, як тебе звати? - Спитала, підійшовши ззаду.

- Василем. - Відповів. - Ворожиш?

Обернувся до неї з посмішкою.

- Так.

З мить дивився на неї здивовано, а потім подивився на вікно.

- Це ти? Як тебе звати?

- Оксана. - Засміялась. - Теж ворожиш?

- Навіщо, я вже знаю свою долю.

За вікном падав сніг. Оксана дивилась в темряву вулиці. Тріпотіла від кожного кроку. Тепер вона чекала, знала, що до неї мають прийти. Бачила знайому постать. Він махав їй рукою біля ліхтаря, а вона вже бігла відчиняти двері. Їм тепер було добре вдвох. Вночі виглядали на вулицю і вдивлялись у сніг, що падає, освітлений ліхтарем.

20-21.02.2011

редакція жовтень 2018